

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

JEANETTE WINTERSON

Sexul cireșilor

Traducere din engleză și note de
ANA CHIRIȚOIU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU
Redactor
ALEXANDRA RUSU

JEANETTE WINTERSON
SEXING THE CHERRY
Copyright © 1989 by Jeanette Winterson
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească.

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WINTERSON, JEANETTE

Sexul cireșilor / Jeanette Winterson; trad. din engleză: Ana Chirițoiu. –
București: Humanitas Fiction, 2009

ISBN 978-973-689-314-8

I. Chirițoiu, Ana (trad.)

821.111-31=135.1

PENTRU MELANIE ADAMS

Le mulțumesc lui Don și Ruth Rendell, a căror ospitalitate mi-a oferit spațiu de lucru. Tuturor celor de la Bloomsbury, în special lui Liz Calder și lui Caroline Michel. Și lui Pat Kavanagh, pentru sprijinul ei neîntrerupt.

Tribul indian Hopi are un limbaj la fel de sofisticat ca al nostru, care însă nu poate exprima trecutul, prezentul și viitorul. Această diferențiere nu există. Ce ne spune asta despre timp?

Se știe acum că materia, lucrul cel mai trainic și mai bine cunoscut, pe care o țineți în mâini și din care vă este alcătuit corpul, e de fapt spațiu gol. Spațiu gol și puncte luminoase. Ce ne spune asta despre realitatea lumii?

Mă numesc Jordan. Iată primul lucru pe care l-am văzut.

Era noapte, cam douăsprezece fără un sfert, iar cerul era împărțit în două: o jumătate înnorată, cealaltă senină. Norii zăboveau deasupra pădurii, nu-i despărțea nimic de vârfurile copacilor. Acolo unde cerul era senin, deasupra râului și a câmpurilor proaspăt arate, luna, aproape plină, strălucea din mijlocul unei aureole galbene și se oglindea în cotul pe care-l făcea râul. Pe câmpul de pe celălalt mal dormeau niște vite, nemișcate, siluete negricioase pe povârnișul dealului. O lumină, sclipind dinspre singura casă aflată în împrejurimi, părea făclia de veghe de la castelul unui uriaș. Era flancată de copaci înalți. Un cal tropăia dezlegat prin curte, iar piatra răsuna sub copitele lui.

Atunci a venit ceața. A venit ceața dinspre râu, în fuioare subțiri, ca fantomele într-un cimitir, prinzând puteri precum duhul din lampă. A acoperit întâi pipirigul, apoi trunchiurile copacilor, apoi răspântiile și răscrucile. Vârfurile copacilor străpungeau ceața, formând insule suspendate în calea păsărilor.

Vitele erau, toate, înecate în ceață, iar lumina de veghe, precum un far pe mare, tot apărea și dispărea, dispărea și apărea, tăind aerul ca o sabie de lumină.

Ceața și-a croit drum spre mine, iar cerul, care fusese senin, s-a acoperit de nori. Frigul era tăios, părul îmi era umed și nici mașon nu aveam. Am încercat să găsesc poteca, dar n-am găsit decât iepuri de câmp cu ochii fiți, încremeniți în mijlocul câmpiei, ca niște stane de piatră. Am început să merg cu mâinile întinse-n față, precum cei care au somnul tulburat, și astfel am deslușit cu degetele, pentru prima dată, trăsăturile chipului meu, aflat dinaintea mea.

Orice călătorie ascunde în contururile ei o altă călătorie: cărarea pe care nu ai mers, ungherul pe care l-ai uitat. Acestea sunt călătoriile pe care vreau să le consemnez. Nu cele pe care le-am făcut, ci acelea pe care aș fi putut să le fac sau în care poate am fost, dar într-un alt spațiu și timp. V-aș putea spune adevărul pe care îl găsiți în însemnări, hărți și jurnale de bord. Aș putea reda fidel tot ce-am văzut și am auzit și astfel v-aș oferi o carte de călătorii. Pe care ați putea s-o citiți, urmărindu-mi drumurile cu degetul pe hartă, punând stegulețe roșii în dreptul locurilor prin care-am trecut.

La greci, pentru viața ascunsă era nevoie de cerneală invizibilă. Ei scriau o scrisoare obișnuită, iar printre rânduri plasau o alta, scrisă cu lapte. Documentul părea perfect nevinovat, până când cineva care se pricepea presăra peste el pudră de cărbune. Nu mai conta ce fusese

scrisoarea aceea; conta viața care ieșea la lumină, nedescoperită... până acum.

Am descoperit că viața mea era scrisă cu cerneală invizibilă, că era înghesuită printre întâmplări și-și lua zborul fără mine, precum Cele Douăsprezece Domnițe Dansatoare¹ care o zbugheau de la fereastră în fiecare noapte și se întorceau acasă în fiecare dimineață, cu rochiile zdrențuite și condurii tociți, fără să-și mai amintească nimic.

M-am hotărât să stau de veghe, precum un părinte gelos, încercând să mă surprind în timp ce dispăream pe câte-o ușă abia dibuită în perete. Știam că asta însemna adulter, că ceea ce iubeam eu nu era acasă. Mă descotoroseam de mine însumi și treceam prin lume ca o umbră. Cu cât mă feream mai mult de mine, cu atât mă obseda mai tare gândul descoperirii. Uneori, când eram însoțit, se întâmpla ca cineva să pocnească din degete în fața mea și să mă întrebe: „Unde ești?” Multă vreme nici n-avusesem habar de ea, dar, treptat, am început să găsesc dovezi ale celeilalte vieți și, treptat, ea mi-a apărut în fața ochilor.

„Ține minte stânca din care ai fost cioplit și țărâna gropii din care ai fost săpat.“

Mama a gravat aceste cuvinte pe un medalion pe care mi l-a pus la gât, în ziua când m-a găsit în mълul de la marginea râului. Eram înfășurat într-un sac putred, dintr-acelea în care se îneacă puii de pisică, dar aveam capul sprijinit de mal, la suprafața apei. Am auzit niște

1 Referire la povestea *Condurii domnițelor*, scrisă de Frații Grimm.

câini alergând spre mine, apa vuind, iar un chip rotund ca luna plină, cu părul despletit, s-a ivit deasupra mea. M-a scos din mâl și m-a luat între sânii ei, cu sfârcurile bombate ca niște nuci. M-a luat acasă și m-a crescut, împreună cu cei cincizeci de câini, dăruindu-mi compania ei și doar a ei.

Am avut un nume, dar l-am uitat.

Mi se spune Femeia cu Câini și e de-ajuns. Eu îl strig Jordan¹ și e de-ajuns. Nu are nici un alt nume, nici înainte, nici după acesta. Cum era să-i spun, dacă l-am pescuit din Tamisa cea împuțită? Nu-i poți pune unui copil numele Tamisa, și nici Nil, chiar dacă seamănă cu Moise. Dar am vrut să-i pun un nume de râu, un nume care să nu fie îngrădit, așa cum nici apele nu pot fi îngrădite. Când o femeie naște, i se rupe apa și din ea se scurge un copil, care apoi e liber. Mi-ar fi plăcut să se scurgă și din trupul meu un copil, dar pentru asta ai nevoie de un bărbat și nu există nici un bărbat pe măsura mea.

Când era mic, Jordan stătea pe trupul meu așa cum stă musca pe o grămadă de bălegar. Și l-am hrănit așa

¹ Jordan (engl.).

cum grămada de bălegar hrănește musca, iar când și-a făcut plinul, m-a părăsit.

Jordan...

Ar fi trebuit să-i dau numele unei ape stătătoare, al unui lac, și astfel aș fi putut să-l păstrez, dar i-am dat numele unui râu, iar odată cu fluxul a plutit și el departe de mine.

Când avea trei ani, l-am dus să vadă o curiozitate; aici am greșit. Se zvonise că un oarecare Thomas Johnson făcuse rost de un fruct comestibil nemaivăzut în Anglia. Acest Johnson, acum mort de douăzeci de ani, era botanist de felul lui, deși aș spune că era ceva mai mult de-atât. Dacă vreunei femei i se părea că e prea rotunjoară și nu mai dădea scurgerea din fiecare lună, la Johnson se ducea, însoțită numai de un felinar. Iar când se întorcea de-acolo, subțire și surăzătoare, zicea că-i dăduse Vâsc sau Iarba-mâței sau așa ceva, dar eu cred că-l sorbea din ea ca să-l ofere Diavolului.

Cu toate astea, fiindcă era pe timpul zilei și părea că se va strânge o mulțime de oameni, cum doar la luptele de câini cu urși se-ntâmplă, l-am luat pe Jordan, împreună cu o ceată de dulăi, și ne-am croit drum printre mocofani și păcătoși până ce-am ajuns în față, unde se afla Johnson, care încerca să stoarcă bani de pe urma curioșilor.

L-am ridicat pe Jordan și i-am spus lui Johnson că, dacă n-avea de gând să dea la o parte pânza ca să vedem minunea, o să-i îndes mutra între țâțe cu atâta aplomb,

de-o să-și dorească să nu fi fost alăptat vreodată, în așa hal o să-l strâng.

El a început să dea din colț în colț și s-a întins după un borcan colorat din spatele lui, la înălțimea capului, așa că m-am gândit, doar n-o să-l las să dea drumul vreunui duh cu limba despătată și cu boașele ca niște pietre prețioase, așa că l-am apucat și am început să-l îndes în rochia mea. Cât ai clipi, s-a pornit să tușească și să lăcrimeze, fiindcă nu-mi mai dădusem jos rochia aia de cinci ani.

— Deci, am zis eu, ținându-l de ceafă ca pe-o nevăstuică, unde-i minunea?

— Doamne ferește, îngăduiți o clipă, să-mi iau sărurile aromate, doamnă scumpă!

Dar eu nici nu voiam s-aud; am smuls pânza cu mâna mea și vă jur că ce-am aflat acolo semăna, nici mai mult, nici mai puțin, cu rușinea unui oriental. Era galbenă și cadaverică și lungă.

— E o banană, doamnă dragă, a spus șarlatanul.

Banană? Ce mama naibii e aia banană?

— În Rai nu creștea așa ceva, am spus eu.

— Ba creștea, doamna mea, face el, înfioat ca o năpârcă veninoasă. Acest fruct provine de pe Insula Bermuda, care e mai aproape de Rai decât o s-ajungi dumneata vreodată!

L-a ridicat deasupra capului, iar oamenii, văzându-l pentru prima dată, au început să vocifereze și să-și dea coate, vrând să afle cine era sârmanul netot ajuns într-o asemenea sărăcie, încât să-și vândă bărbăția.